

14. När alla spotta på en sten, Nog
måtte den bli wät, Och många hundar
är harens död, Det bär ej annorledes åt.

15. När mina örnarmer hjälpas åt,
Och räcka hwarannan sin hand, Då
måste jag kufwa som minst fömår;
Det går ej annorledes an.

16. Ypperst är den som hittar up-
på, Den ginstaste vägen at gå, Hur
de den wärnlösa fränka må, Och un-
der fötterna trå.

17. Högfärdas ej öfwer lyckan din,
Min örn, fast än du är stark, Gud
kan snart wända bladet om, Och dig
nedtrycka til mark.

18. O Herre Gud Du ware min
hjelp, Uti denna sorgedäl, Och låt
mig sist af nåde få, Inflytta i him-
melens land.

19. Ledsaga mig in i himlens land,
Och låt mig med härlighet, Med sk-
nande flåder och palmer i hand, Dig
prisa i Ewighet.

20. Min wän om du det weta wil,
Hvem Wisan Kriswit har, Det första
ordet i hwar wers, Kan gifwa dig
däruppå swar.

Enfaldige Klago-Rim,

Uti

Swänne Nyra

och estertänksamma

S i f o r ,

Den Första:

Hwarwid skal jag trösta mig re.

Författad af en aldeles blind,

Wid namn

Amund Rudell.

Sjunges som: Åt hwad är dock lifwet här?

Den Andra:

En wisa jag framställa wil re.

Författad af en Gaderlås Yngling

i Nora Socken, år 1786.

Sjunges under sin egen behageliga Melodie.

Faplan P. D. Armar, 1802.

Kostar 1 f.

1.

Swarwid skal jag trösta mig?
Utan HERRen wiserlig;

Kastån tiden görs mig lång,
Wäntar jag godt slut en gång.

2. Jag til werlden födder är,
I stor nöda och besvär,
Min Föräldrar ringa war,
Fattig både Mor och Far.

3. Knappt jag fyllt halstannat är,
Innan olycks-böljan swär,
Slagit på mitt lefnads-skepp;
Blind jag utur waggan geck.

4. Straxt derpå min Far och Mor
Dödde bort, min sorg blef stor;
Deras böda lofas af,
Min seck jag behålla qwar.

5. Jag se'n flyttat af och an,
Moacks Dufwa lik försan,
När som hon led nöd och brist,
Kom hon dock til Arken sist.

6. Så ock jag til dig, o Gud!
Flör nu med min sin' och hug,
Ber at du wil hjälpa mig,
Utur nöden jag är i.

7. Lär

7. Lärare sit til har gjort,
Jag dock ingen hjälp förport,
Allt dess möda fruktlös är,
Mig är ingen syn bestård.

8. Konst och lära är förswild,
En mit ljus är från mig skilt.
Tiden görs mig ganska tung;
Jag är än til åren ung.

9. Tänk! hwad glädje skal jag ha,
Som slikt böda måste dra?
Ingen är som hjälper mig;
Jesu! jag anropar dig.

10. Du som nöd och död utstått,
Lidit mycken bån och spått,
Lindra Du mit qwal och we,
Mig nu sjelf Din Råd bete.

11. Hela Du som hela kan,
Du har hjälpt mången man;
Du kan också hjälpa mig,
Jag nu detsför flör til Dig.

12. Skal jag här en spegel gå,
Nu för både stora och små,
Allt så låt mig wara nöjd,
Alltid under korset böjd.

13. Fångslet öppnas wäl en gång,
Fången slipper ur sit twång,

Lp:

Uppå mörker blir wäl lius
En gång uti Himmels hus.

14 Du som syn och helss fatt,
Sundt förstånd och mera godt,
Tacka Gud för gåfwor sli,
Är du fattig eller rik.

15. Bed ock Gud för dem, som här
Plågas måst i denna werld,
Under HERRans tuftans ris,
At de må deraf bli wis.

16. Lära sig at känna Gud,
Lydigt wandra i Hans Bud,
Dra sit forsk med tålmod;
Utgången blir då wist god.

17. När du ser en sådan Man,
Som är plågad af Guds hand,
Tänk at det har warit lätt,
Risa dig på samma sätt.

18. Rädd dem en warfunsam hand,
Hjelp dem om du hjälpa kan,
Så skal du sist få til lön,
Himlens äre: krona skön.

19. De som koret här hwar dag
Draga måst, så wäl som jag,
Warer tålig också någ;
Wet at Himlens ljuswa frögd.

20. Oß

20. Oß ännu tillbaka står;
Dock tro wi, at wi den får,
Om wi här med tålmod,
Genomgå olyckans prof.

21. Bördan lofas en gång af,
Utslingen blir qwitt sin staf,
All ting sättes i godt lag
På Guds stora Domedag.

22. Jag nu tackar dig o Gud,
Som mig hafwer lärt din bud:
Ack! at jag kund' ställa mig,
Så at jag behagar dig.

23. Dock så länge som jag här
Denna usla hyddan bär,
Bor uti mit eget kött
Synden, som är med mig föddt.

24. Men förlåt min Gud och Far,
Hwad jag dig motbrutit har,
Werka i mig et nytt sin,
At hos mig sker wiljan din.

25. Led mig genom mörkrets dat,
In uti din frögde sal,
Där min ögon frist och klar,
Skåda skal dig uppenbar.

26. Du som mig har hjälpt hit,
Hjelp mig också äfwen dit.

GA

Så skal jag med härlig ton,
Lofwa dig inför din thron.

27. Jag skal med förklarad kropp,
Med en renom anda och
Sjunga HERren Jehovah,
Et ewigt Halleluia!

28. Mig en salig död består,
När min wandring slutad är;
Amen! jag begär ei mer,
När jag dig i glädien ser.

Den Andra:

En wisa jag framställa wil, Med sorg
gefull tunga och röst; Men HERre
Gud du ware mig mild, Ty sorgen
hon klämmer mit bröst.

2. Rätt nu jag ledsnar wid mig sielf,
Min lefnad är mig tung; Mig trycker
ångslan så och sorg, Emedan jag är ung.

3. I werlden jag framlefwat har,
Knapt två och tjugu år, Men önskar
at jag wore död, Och lagder uppå bår.

4. Christ gifwe jag wäl wore död,
Och lagd i swarta sand, Men själen i
himmelens högd Med palmer uti hand.

5. Kors-bördan på mig lagder är, I
från min moders lif, Jag måst' med
möda och besvär Förnöta min lifs-tid.

6. Af ringa släkt jag kommen är, Af
fata

fattiga föräldrar född, Min fader måst'
med stort besvär Förtjena dagligt bröd.

7. När han i werlden lefwat har,
Knapt tre och femtio år, En wärnlös
änka min Mor blef: Min Far lades
på bår.

8. Då blef min frögd förwänd i sorg,
Min glädje i ånastan och pust; Farwål
mit nöje, Farwål min far, Farwål min
ro och min lust.

9. En fader togs ifrån barnet bort,
En moder hon miste sin man; Min lust
och glädje blef ganska fort, Af tårar
min ögon då ran.

10. Rätt swårt det är at mista den,
Som enda förswaret är; I werlden
jag aldrig mer finner nå'n wän, Som
hafwer mig så får.

11. Slätt ingen är som hielpa wil,
En änka och faderlös barn; Men mån-
ga bruda med slit dertil, At göra dem
orätt och harm.

12. Si wänner äro ganska få, Men
owänner är et stort tal; Jag ingen
har at lita uppå, Men många som
göra mig qual.

13. Drätt och falskhet, brukas mot
mig, Bedrägeri och list, Men HERre
Gud förbarma dig, Som märker bäst
min brist.

14. När